

[Christmas Møller.]

to foregaaende Ordførere har sagt det. Naar jeg skal give den egentlige Motivering for det Lovforslag, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har fremsat, og som vi kan slutte os til og give Løfte om meget hurtig Behandling af, vil jeg sige, at Aarsagen til, at det høje Ting og Rigsdagen er i denne Situation, er Arbejdstempoet til den ene Side — Arbejdstempoet, som maa være saa hastigt, og vi er sikkert mange her ved Slutningen af Finansaaret, som giver os selv det Løfte, at saadan skal vi aldrig bære os ad mere; jeg tror, at selv den højtærede Finansminister, som jo er saa ung, i hvert Fald i den Henseende, hvor viis han end er paa anden Maade, er med til at give dette Løfte — og til den anden Side, at Regeringens Overvejelse af den nye Aldersrenteordning har trukket længere ud, end man maaske havde ventet, og derfor er vi kommet i den Situation — lad os dog meget hellere sige Tingene, ærede Medlem Hr. Strøm, nøjagtig som de er —, at Arbejdstempoet til begge Sider — det ene har været for hastigt, det andet har ikke kunnet gaa stærkt nok, nemlig med Hensyn til den nye Aldersrentelov — er Skyld i, at vi er i den Situation, i hvilken vi er. Thi det er jo ganske klart, at naar den højtærede Finansminister den 9. Marts kunde skrive til Finansudvalget, som han gjorde, saa er der jo ikke nogen som helst Grund til at sige, at det er en asocial Politik, Finansministeren og hans Regering vil føre, og derfor synes jeg, at alt dette preller af. Det kan saamaaned godt være, at der er foregaaet andre Fejl — lad os nu se, hvordan det gaar, inden vi er ved Vejs Ende —, men jeg kan aldeles ikke erkende, at man i den Situation, hvori vi er, skulde se en asocial eller usocial Linie hos Regeringen, for i det Øjeblik den havde en saadan Linie, hvad den i Sandhed ikke har, vilde den ikke kunne finde Støtte f. Eks. hos mit Parti, saa derfor afviser jeg denne Agitation.

Jeg vil gerne videre sige, at jeg tror ogsaa, man fra Socialdemokratiets Side skal være en lille Smule paa Vagt over for, hvilket Standpunkt man nu vil indtage. Jeg kunde egentlig have Lyst til at bede det ærede Medlem Hr. V. Buhl, den tidligere Statsminister, men navnlig Finansministeren, om at sige lidt om, hvor tryk han egentlig er ved den Maade, paa hvilken der gives Penge ud for Tiden. Nu skal det ærede Medlem nok nære sig, for det passer jo ikke ind i Situationen og Agitationen, men jeg føler mig helt overbevist om, med det Kendskab jeg har til det ærede Medlem, at han en Gang imellem siger til sig selv: Hvor

ender det økonomisk? Og naar derfor det ærede Medlem af Landstinget Hr. Peder Korsgaard har talt om Udgifterne og haft en Drøftelse, som jeg jo ikke har set i Enkeltheder, med den højtærede Finansminister, saa vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg tror, han rammer ind i et Problem, som virkelig mange beskæftiger sig med, og som ikke mindst det ærede Medlem Hr. V. Buhl beskæftiger sig med, for slet ikke at tale om, hvad Nationalbankdirektør Bramsnæs tænker, hvor han nu er i Amerika. Og hvis man ser paa den sociale Linie, og navnlig paa den gennemførte Arbejdsledslovslov, som jo er et Udtryk for en Fortsættelse af Regeringens, dens eget Partis og ogsaa vor Stilling paa dette Omraade, saa tør jeg hævde, at der er intet Menneske med politisk Forstand, som tror, at Arbejdsledsloven var blevet anderledes under Statsminister Buhl eller Arbejds- og Socialminister Hans Hedtoft; jeg tror det i hvert Fald ikke, jeg tror, at den maaske snarere var blevet ringere.

Jeg skal ikke her rejse Spørgsmaalet om hele den økonomiske Situation. Vi faar jo i Løbet af ikke saa forfærdelig mange Uger den almindelige politiske Drøftelse. Hvis man trænger til det, hvad det synes at nogle gør, kan vi jo tage den ved Tillægsbevillingslovens første Behandling, hvis man ikke vil vente til tredje Behandling, og netop faa at vide, hvor man vilde have sparet, hvor man vilde have sat ind for at skaffe Penge.

Jeg siger ganske aabent, at naturligvis er der begaaet en teknisk Fejl; man har ikke været klar over, hvordan disse Ting hang sammen; Ministre og andre har jo meget at gøre. Den Fejl har man nu rettet og rettet paa den efter min Opfattelse rigtige Maade, at man forlænger Lovten om Indkøb af Levnedsmidler, Rabatkortordningen populært kaldet, et Kvartal, og jeg forstaar, at det er Meningen, at man i dette Kvartal, og længe inden dets Udløb, naturligvis vil faa at se det Lovforslag, der kommer fra Regeringen til Erstatning for dette. Derfor kan vi tiltræde Lovforslaget og tilsige det en hurtig Behandling.

Jeg skal ikke komme ind paa hverken det socialdemokratiske eller det kommunistiske Forslag, som begge i høj Grad bærer Præg af Hastværket, saaledes naar Socialdemokraternes Forslag i § 9 taler om denne Lovanordning, der skal træde i Kraft den 1. April. (Strøm: Det er en Trykfejl!). Saa har det ærede Medlem i hvert Fald læst daarlig Korrektur, men det jagede ogsaa med at komme først, og saa kom han endda